

somheders årsrapporter. At tillade flere valutaer vil derfor i et vist omfang ske på bekostning af regnskabsbrugers behov for sammenligning af årsrapporter med henblik på at sikre en effektiv ressourceallokering. Forslaget giver dog i overensstemmelse med gældende ret et valg mellem danske kroner og euro.

Bemyndigelsen i forslagets 2. pkt. viderefører gældende lovs § 5 a, stk. 1, 2. og 3. pkt. Denne bemyndigelse forudsættes efter lovmotiverne til lovændringen (Europakken) i december 1998 kun at blive anvendt overfor valutaer, der har tilnærmelsesvist det samme fastkursspænd til euro, som er aftalt for danske kroner, for tiden +/- 2,25 %. For tiden ses ingen fremmede valutaer at opfylde denne målsætning.

Bestemmelsen i gældende lovs § 5 a, stk. 2, hvorefter der ikke kræves en særlig begrundelse for at kunne skifte til euro den første gang, virksomheden gør dette, er overført til ikrafttrædelsesbestemmelserne, jf. forslagets § 167. Bestemmelsen er et led i Europakkens almindelige bestræbelser for at gøre det lettere at overgå til euro. Bestemmelsen skal ses i lyset af bogføringslovens § 7, stk. 4 og 5, hvorefter en virksomhed kan vælge danske kroner, euro eller en relevant fremmed valuta som bogføringsvaluta. Denne behøver ikke at være identisk med regnskabsvalutaen, men det kan være ganske praktisk.

Forslaget gentager ikke bestemmelsen i gældende lovs § 5 a, hvorefter en virksomhed har mulighed for at *supplere* sine monetære oplysninger med opgørelser i andre fremmede valutaer, f.eks. US-dollars. Da det er meningen ikke længere at indskrænke muligheden til at omfatte simpel "oversættelse", men også tillade anvendelse af omregning, er det overflødigt at give en sådan mulighed, der må antages også at bestå uden udtrykkelig bestemmelse herom. Det hænger også sammen med, at forslaget indeholder bestemmelser om omregning af fremmed valuta til danske kroner eller euro.

Til § 17

Forslagets stk. 1 fastsætter visse begrænsede rækkefølgekrav til årsrapportens bestanddele. Formålet er at øge årsrapportens overskuelighed. Det betyder, at virksomhederne fremover skal samle beskrivelsen af anvendt regnskabspraksis i et samlet afsnit. Et krav om placering foran regnskabsopstillingerne gælder for børsnoterede selskaber i henhold til børsreglerne og følges i øvrigt af størsteparten af de øvrige virksomheder, men er ikke medtaget som et krav i forslaget. Endvidere markeres, at opgørelse over egenkapitalens poster kan være enten en opstilling eller en note. Herved tilgodeses de virksomheder, der vil følge

den internationale tendens hen imod at gøre kapitalopgørelsen til en slags sekundær resultatopgørelse og eventuelt endda at kombinere den med denne (totalindkomstmodellen). En sammenblanding er dog ikke tilladt efter lovforslaget.

Stk. 2 viderefører det eksisterende krav om, at en modervirksomheds ledelsesberetning også skal indeholde oplysninger om koncernen, dog således at det fremover alene er en mulighed. I modsætning til i dag (gældende lovs § 56, stk. 7), kan virksomheden derfor selv vælge, om der skal laves to separate beretninger eller én samlet.

For at undgå forvirring om, hvad der er den lovpligtige del, og hvad der er den frivillige del, bestemmes i *stk. 3*, at de supplerende beretninger, der – frivilligt – medtages i en årsrapport, skal holdes for sig og ikke blandes med de lovpligtige dele. Det bestemmes desuden, at de frivillige dele placeres til sidst i årsrapporten for netop at tydeliggøre forskellen.

Til § 18

Forslagets afsnit II omhandler byggeklodsmodelens nederste regnskabsklasse: Regnskabsklasse A. Denne omfatter virksomheder uden begrænset ansvar samt meget små virksomheder med begrænset ansvar, som omfattes af § 3 eller § 4 i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder.

De grundlæggende regler og placeringskrav i forslagets §§ 11 – 17 gælder for disse virksomheder, men de implementeres kun ved de få regler i §§ 18 – 21. Disse regler svarer reelt til reglerne for bogføringspligtiges årsregnskaber efter § 2, stk. 2 – 8, i bekendtgørelse nr. 518 af 25. juni 1999, der har videreført bestemmelserne i den tidligere bogføringsbekendtgørelses kapitel 2.

Efter forslagets § 3, stk. 2, og § 4 er det op til virksomhederne, der skal følge regnskabsklasse A, selv at afgøre, om de vil aflægge årsrapporter i lovforslagets forstand. Vælger en virksomhed ikke at udarbejde årsrapport efter loven, vil det almindeligvis betyde, at der alligevel skal udarbejdes et regnskab, muligvis blot efter skattemæssige principper for at kunne opfylde pligterne efter skattekontrolloven og mindstekravsbekendtgørelsen m.v. Regnskabet kan hér give et helt anderledes udsagn end driftsøkonomiske regnskaber. Der kan også være tale om opgørelser til helt andre formål. Er regnskaber og opgørelser udelukkende bestemt til eget brug, må de ikke kunne skabe usikkerhed om, hvorvidt der er tale om en årsrapport efter denne lov. Se her forslagets § 2, stk. 3 og 4, og bemærkningerne hertil.